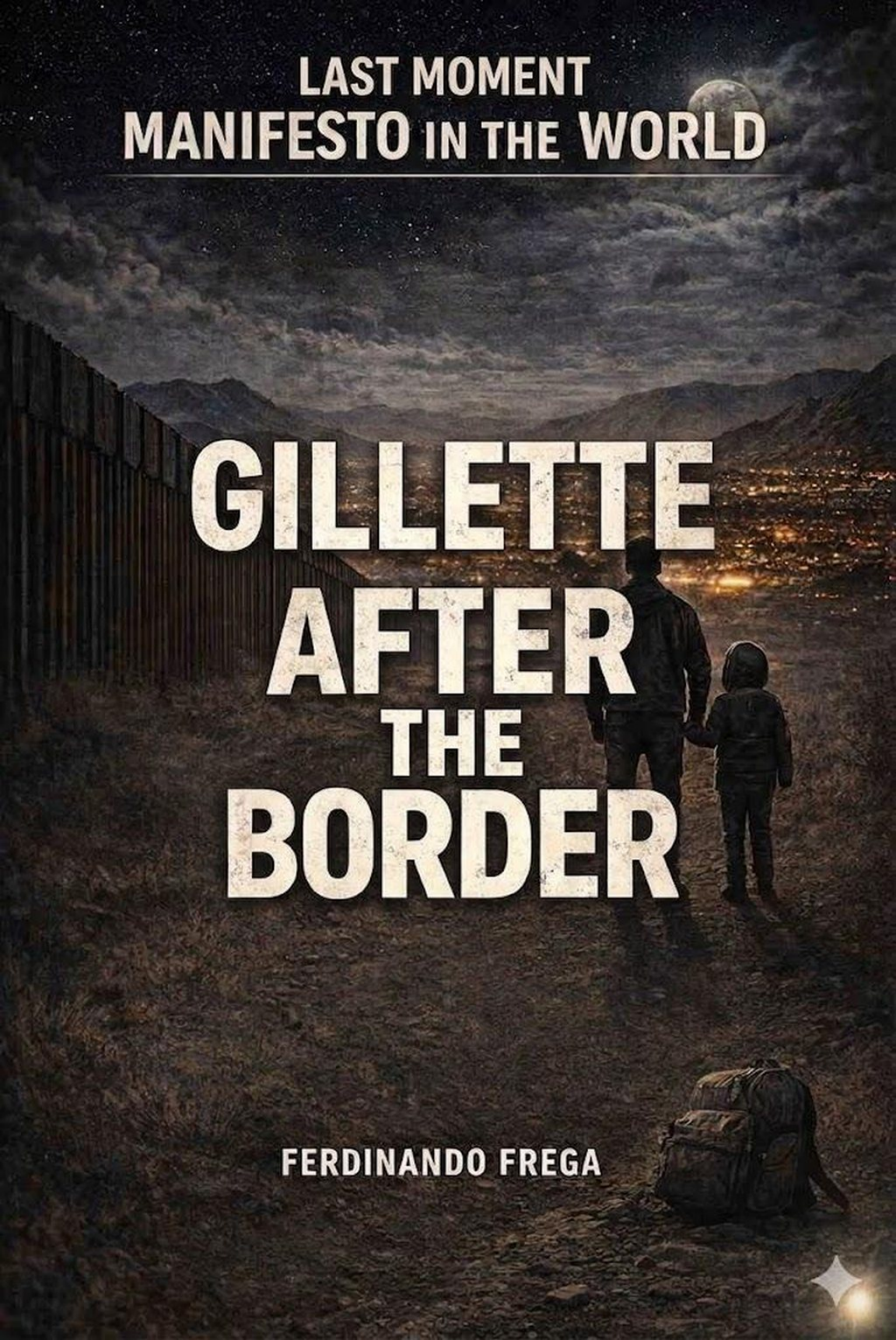
LAST MOMENT
MANIFESTO IN THE WORLD

GILLETTE AFTER THE BORDER

FERDINANDO FREGA

எல்லைக்குப் பிறகு GILLETTE

சுவர்களாக அல்ல, வாசற்படிகளாக எல்லைகளைப் பற்றிய ஒரு நூல்: மக்கள் இனங்கள், கலாச்சாரங்கள், மரபுகள், பைத்தியத்துக்கும் தொலைநோக்குக்கும் இடையிலான மெல்லிய கோடு. இதில் ஓர் அறிக்கை, எல்லைகளின் பயணிகளுக்கு ஒரு சமர்ப்பணம், ஒரு சிறு வாழ்க்கைக் குறிப்பு, ஆசிரியர் மீண்டும் மீண்டும் திரும்பும் ஒரு கேள்வி ஆகியவை உள்ளன — விளிம்பைக் கடந்த பிறகு ஒரு மனிதரிடம் எஞ்சியிருப்பது என்ன.

அறிக்கை

வாழ்க்கை நம்மிடம் இருப்பவற்றால் அல்ல, பிறரிடம் நாம் விட்டுச்செல்லும் இருப்பால் வரையறுக்கப்படுகிறது என்பதைப் பெரும்பாலான மக்கள் புரிந்துகொள்வதில்லை. நாம் இங்கே வெறுமனே சேர்த்துவைப்பதற்காக மட்டும் இல்லை. ஒரு சிந்தனையைச் செதுக்க, ஒரு வலியைத் தணிக்க, ஒரு விழிப்புணர்வைப் பற்றவைக்க நாம் இங்கே இருக்கிறோம்.

மனித எல்லை என்பது நாடுகளுக்கு இடையிலான ஒரு கோடு மட்டுமல்ல. தங்கள் நேரத்தை நுகர்ந்து தீர்ப்பவர்களுக்கும், அதை அக மரபுரிமையாக மாற்றுபவர்களுக்கும் இடையிலான தூரம் அது.

எல்லைக்கு அப்பால் வெறுமை இல்லை. நிலைத்திருப்பது இருக்கிறது. உடலையும், நிலவியலையும், அச்சத்தையும் கடந்து உயிர்பிழைப்பது இருக்கிறது. சுவடு இருக்கிறது.

சமர்ப்பணம்

கண்ணுக்குத் தெரியும் மற்றும் தெரியாத எல்லைகளைக் கடப்பவர்களுக்கு. நிலத்தை, மொழியை, பெயரை இழந்தும் — இன்னும் உலகில் வாழ்வதற்கான ஒரு வழியைத் தேடுபவர்களுக்கு.

பதிப்புக் குறிப்பு

இந்த உரை ஓர் எளிய, தீவிரமான கேள்வியிலிருந்து பிறந்தது: மனிதர்களாகிய நாம் இன்னும் புரிந்துகொள்ளாதது எது? அதற்கான பதில் ஒரு புதிய களத்தைத் திறக்கிறது: நாம் இங்கே வெறுமனே இருப்பதற்காக அல்ல, பிறரிடம் உயிருள்ள ஒரு சுவட்டை விட்டுச்செல்வதற்காக இருக்கிறோம்.

முன்கருத்து

ஒவ்வொரு எல்லையும் எதையோ பிரிக்கிறது: உடல்களை, வரைபடங்களை, நினைவுகளை, உரிமைகளை, சாத்தியங்களை. ஆனால் மிக ஆழமான எல்லை, கடந்துபோவதையும் நிலைத்திருப்பதையும் பிரிக்கிறது.

முன்னுரை

இது மூடுதலாக அல்ல, வாசற்படியாகக் காணப்படும் வரம்புகளைப் பற்றிய உரை. மனிதகுலம் நிலப்பரப்புகளை, நாடுகளை, அரண்களைக் கட்டியெழுப்பியுள்ளது — ஆனாலும் அதன் உண்மையான அளவு அது உடைமையாக

வைத்திருப்பதில் அல்ல, அது கடத்துவதில் இருக்கிறது என்பதை இன்னும் புரிந்துகொள்ளவில்லை.

சுருக்கம்

மனித மற்றும் நில எல்லைகள் பற்றியும், அவற்றைக் கடந்த பிறகு உயிர்பிழைப்பவை பற்றியும் ஓர் அறிக்கை: நினைவு, மாற்றம், இருப்பு.

ஆசிரியரின் நோக்கம்

உடைமையைக் கேட்காமல், நீடிப்பைக் கேட்கும் ஒன்றை விட்டுச்செல்வதற்காக நான் எழுதுகிறேன். ஒரு புன்னகை, ஒரு சிந்தனை, பக்கத்துக்கு அப்பாலும் தொடரக்கூடிய ஒரு நெருக்கம்.

அறிமுகம்

பெரும்பாலான மக்கள், ஒரு கேள்வியை எதிர்கொள்ளும்போது, ஒரு பதிலைக் கண்டுபிடிக்க அவசரப்படுகிறார்கள். நான் அப்படிச் செய்வதில்லை. நான் ஒரே ஒரு சொல்லுடன் தொடங்குகிறேன்: ஏன்?

ஏனெனில் எதிர்பார்க்கப்பட்ட விதத்தில் உரையாடலுக்குள் நுழைவதில் எனக்கு ஆர்வம் இல்லை. உரையாடல் பிறக்கும் விரிசலைத் திறக்க விரும்புகிறேன். மனிதன் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதை நிறுத்தி, உண்மையாகக் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கும் புள்ளியை நான் விரும்புகிறேன்.

நாம் எதைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறுகிறோம் என்பதல்ல — ஏன் நாம் தொடர்ந்து தவறுகிறோம் என்பதே. ஏன் உடைமையை அர்த்தத்துடன் குழப்பிக்கொள்கிறோம். ஏன் சுவடு விட்டுச்செல்லக்கூடிய இருப்புகளாக அல்லாமல், வாழ்க்கையின் நுகர்வோராகக் காலத்தின் வழியே நகர்கிறோம். ஏன் நமக்கு வெளியே எல்லைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, உள்ளிருந்து நம்மைப் பிரிக்கும் எல்லைகளைப் புறக்கணிக்கிறோம். இந்த அறிக்கை இங்கே தொடங்குகிறது. ஆயத்தமான ஒரு பதிலிலிருந்து அல்ல, ஓர் அவசரத்திலிருந்து. ஒரு சூத்திரத்திலிருந்து அல்ல, ஒரு வாசற்படியிலிருந்து.

முதல் கேள்வி ஒரு நிலைப்பாட்டைக் கேட்பதில்லை. அது வெளிப்படுதலைக் கேட்கிறது. மொழி மேற்பரப்பாக இருப்பதை நிறுத்தி, மீண்டும் அவசியமாக மாறும் புள்ளிக்குள் இறங்கும்படி அது நம்மைக் கேட்கிறது.

அதனால்தான் நான் உடனே பதில் சொல்வதில்லை. முதலில் தோற்றத்தின் முன் நிற்கிறேன். முதலில் காயத்துக்குச் செவிமடுக்கிறேன். முதலில் சிந்தனையை இன்னும் திறக்கக்கூடிய ஒரே சொல்லை உச்சரிக்கிறேன்: ஏன்.

இந்த விரிசலிலிருந்து உரை தொடங்குகிறது. இங்கிருந்து அது மனித, நில, அக எல்லைகள் பற்றிய ஒரு சிந்தனையாக மாறுகிறது. இங்கிருந்து பின்னால் வருவதை நோக்கிய பாதை திறக்கிறது: வெறுமை அல்ல, எஞ்சியிருப்பது; முடிவு அல்ல, சுவடு; மூடுதல் அல்ல, உயிர்பிழைப்பது.

பதில்கள் இனி போதாத இடத்துக்குள் இந்த அறிக்கை நுழைகிறது — மனிதன் அடைக்கலமின்றித் தன்னைத்தானே பார்க்கக் கட்டாயப்படுத்தப்படும் துல்லியமான புள்ளியில் அது தொடங்குகிறது.

தொடக்கவுரை

தமிழ்ப் பதிப்பு

மனித, நில, அக எல்லைகளின் பொருளை இந்த அறிக்கை ஆராய்கிறது; வெறும் பொருள்சார் இருப்புக்கு அப்பால், இருப்பின் முக்கியத்துவத்தையும் பிறரிடம் நாம் விட்டுச்செல்லும் சுவட்டின் முக்கியத்துவத்தையும் வலியுறுத்துகிறது.

எல்லைகளின் பயணிகளுக்குச் சமர்ப்பணம்

நிலம், மொழி அல்லது பெயரை இழந்தும், இன்னும் உலகில் வாழ்வதற்கான வழியைத் தேடிக்கொண்டு, கண்ணுக்குத் தெரியும் மற்றும் தெரியாத எல்லைகளைக் கடப்பவர்களுக்கு இது சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது.

அடிப்படைக் கேள்வி

நாம் இன்னும் புரிந்துகொள்ளாதது எது என்ற தீவிரமான கேள்வியுடன் ஆசிரியர் தொடங்குகிறார்; நாம் இங்கே வெறுமனே இருப்பதற்காக மட்டுமல்ல, பிறரிடம் உயிருள்ள சுவட்டை விட்டுச்செல்வதற்காகவும் இருக்கிறோம் என்று உறுதிப்படுத்துகிறார்.

எல்லைகளின் இயல்பு

எல்லைகள் உடல்களை, வரைபடங்களை, நினைவுகளை, உரிமைகளை, சாத்தியங்களைப் பிரிக்கின்றன — ஆனால் மிக ஆழமான எல்லை, கடந்துபோவதற்கும் நிலைத்திருப்பதற்கும் இடையிலானது.

வாசற்படிகளாக எல்லைகள்

வரம்புகள் மூடுதல்கள் அல்ல, வாசற்படிகள். மனிதகுலத்தின் உண்மையான அளவு நம்மிடம் இருப்பதில் அல்ல, நாம் அனுப்புவதில் இருக்கிறது.

மனித எல்லை பற்றிய ஓர் அறிக்கை

வாழ்க்கை ஒருவர் உடைமையாக வைத்திருப்பதால் அல்ல, அவர் பிறரிடம் விட்டுச்செல்லும் இருப்பால் வரையறுக்கப்படுகிறது. மனித எல்லை என்பது வெறுமனே நேரத்தை நுகர்பவர்களுக்கும், அதை அக மரபுரிமையாக மாற்றுபவர்களுக்கும் இடையிலான தூரம்.

மக்கள் இனங்களும் கலாச்சாரங்களும்

மக்கள் இனங்கள் எதிர்த்து நின்று அங்கீகாரம் கோரும் உயிருள்ள நினைவுகள்; கலாச்சாரங்கள் உணர்வின் எழுத்துக்கள் — மறதிக்கு எதிரான எதிர்ப்புச் செயல்கள்.

மரபுகளும் சமூகத்தன்மையும்

மரபுகள் காலத்தைத் தாங்கி நிற்கும், உடலில் உருப்பெற்ற தொடர்ச்சிகள். சமூகத்தன்மையே

முதல் மனித எல்லை; பரஸ்பர அங்கீகாரத்தின் மூலம் அடையாளம் உருவாகும் இடம் அது.

பைத்தியத்துக்கும் தொலைநோக்குக்கும் இடையிலான எல்லை

சிந்தனையின் எல்லைகளைக் கடப்பவர்கள் நோயாளிகளாகவோ தீர்க்கதரிசிகளாகவோ பார்க்கப்படலாம்; பைத்தியத்துக்கும் தொலைநோக்குக்கும் இடையிலான கோடு மெல்லியது, பெரும்பாலும் செவிமடுப்பதற்கான அச்சத்தால் வரையப்படுகிறது.

உடைமையின்றி வழங்குதல்

தான் பதிலுக்கு எதையும் எதிர்பாராமல் கொடுப்பதாக ஆசிரியர் சொல்கிறார்; மனித தர்க்கத்தை வணிகத் தர்க்கத்திலிருந்து வேறுபடுத்துகிறார். இந்த அறிக்கை ஒரு கடவுப்பாதை — பக்கத்துக்கு அப்பாலும் தொடர்வது.

உலகம்

மக்கள் இனங்கள்

உலக மக்கள் எண்ணப்பட வேண்டிய கூட்டங்கள் அல்ல, இயக்கத்தில் இருக்கும் உயிருள்ள நினைவுகள். ஒவ்வொரு மனிதரும் தொடர்ந்து மூச்சுவிடும் ஒரு காயம், அடக்கப்பட மறுக்கும் ஒரு மொழி, ரொட்டியால் மட்டும் அடக்க முடியாத ஒரு பசி, ஒரு கொடிக்குள் மடித்துவைக்க முடியாத ஒரு வானம்.

மக்கள் இனங்கள் முன்னேறுவதில்லை — அவை தாங்கி நிற்கின்றன. அவை புரிந்துகொள்ளப்படக் கேட்பதில்லை, அங்கீகரிக்கப்படக் கேட்கின்றன. ஒவ்வொரு மக்கள் இனமும் உயிர்பிழைப்பின் ஒரு காப்பகம், சுற்றியுள்ள அனைத்தும் சரியும்போது உயிருடன் இருப்பதற்கான தனித்துவமான ஒரு வழி.

எந்த மக்கள் இனமும் விளிம்பில் இல்லை. விளிம்பு என்பது உலகம் இன்னும் பார்க்கக் கற்றுக்கொள்ளாத இடம் மட்டுமே.

கலாச்சாரங்கள்

கலாச்சாரங்கள் மனிதகுலத்தைப் பிரிப்பதில்லை — அதை வாசிக்கக்கூடியதாக ஆக்குகின்றன. அவை உணர்வின் எழுத்துக்கள், வலியின் வரைபடங்கள், கொண்டாட்டத்தின் நடன அமைப்புகள், திரும்புதலின் வடிவியல்கள்.

ஒவ்வொரு கலாச்சாரமும் அர்த்தத்தின் ஓர் ஆய்வகம், உயிருடன் இருப்பதன் புதிருக்கு வடிவம் கொடுக்கும் ஒரு முயற்சி. காக்கப்பட வேண்டிய அடையாளங்கள் அல்ல, கடக்கப்பட வேண்டிய பதற்றங்கள்.

ஒவ்வொரு கலாச்சாரமும், இங்கே, இப்போது, இந்த உடலில் இருப்பதன் மர்மத்துக்கான ஒரு தற்காலிகப் பதில். ஒவ்வொரு பதிலும் மறதிக்கு எதிரான ஓர் எதிர்ப்புச் செயல்.

மரபுகள்

மரபுகள் காலத்தின் அரிப்பை எதிர்த்து நிற்பவை. அவை ஏக்கம் அல்ல — உடலில் உருப்பெற்ற

தொடர்ச்சி.

திரும்பத் திரும்பச் செய்யப்படும் ஒரு சைகை
பழக்கம் அல்ல: அது வலியுறுத்தும் நினைவு.
கடத்தப்படும் ஒரு சொல் நாட்டுப்புறக் கதை அல்ல:
அது சார்ந்திருத்தல். பகிர்ந்துகொள்ளப்படும் ஓர்
உணவு மேசை ஓர் ஒப்பந்தம்.
பகிர்ந்துகொள்ளப்படும் ஒரு துக்கம் நீதியின் ஒரு
வடிவம்.

மரபுகள் இறக்க மறுக்கும் கடந்தகாலம் — யாரும்
பார்க்காதபோது நாம் யார் என்பதை நினைவூட்ட
ஒவ்வொரு முறையும் திரும்பி வருபவை.

சமூகத்தன்மை

சமூகத்தன்மையே மனிதன் கடக்கும் முதல் எல்லை.
பேசுவதற்கு முன், நாம் தொடுகிறோம்.
புரிந்துகொள்வதற்கு முன், நாம் பார்க்கிறோம்.

நாம் உறவு, உரசல், அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டிய
தேவை. இன்னொருவர் முன் மௌனம் கூட ஒரு
மொழி. எனக்கும் மற்றவருக்கும் இடையிலான
எல்லை விரிசல்விடும் இடம் சமூகத்தன்மை —
அங்கே இருத்தலின் சாத்தியம் தொடங்குகிறது.
சாட்சி இல்லாமல் அடையாளம் இல்லை.

ஒரு சிறு வாழ்க்கைக் குறிப்பு

அரங்குகளை ஒருபோதும் தேடாத, இருப்பைத்
தேடிய ஓர் எழுத்திலிருந்து நான் வருகிறேன்.
சிந்தனையின், காயத்தின், பிடிவாதத்தின்,
தெளிவின் ஆண்டுகளை நான் கடந்து
வந்திருக்கிறேன். இடத்தை ஆக்கிரமிப்பதற்காக

நான் ஒருபோதும் எழுதவில்லை —
மறைந்துபோகாமல் இருப்பதற்காக எழுதினேன்.
ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு வாசற்படியாக,
ஒவ்வொரு நூலும் ஒரு சாட்சியாக, ஒவ்வொரு
சைகையும் ஓர் எதிர்ப்புச் செயலாக
இருந்திருக்கிறது. என் வாழ்க்கைக் குறிப்பு ஒரு
சுயவிவரப் பட்டியல் அல்ல — அது ஒரு பாதை. நான்
வாசகர்களைத் தேடுவதில்லை — சாட்சிகளைத்
தேடுகிறேன்.

நோக்கம்

(வரம்புகளை ஆராய்தல்)

உலகின் விளிம்பைத் தொடுதல்

என் இலக்கு உலகத்தை விவரிப்பது அல்ல, அதன்
வரம்புகளைத் தொடுவது.

எல்லைச் சோதனையாக எழுத்து

எழுத்து ஓர் எல்லைச் சோதனை: சொல்வதற்காக
அல்ல, எல்லாம் சொல்லப்பட்ட பிறகு
எஞ்சியிருப்பதைப் பார்ப்பதற்காக.

வட துருவம்

வட துருவம் நிலவியல் கற்பனையின் தீவிர எல்லை:
பனி, மௌனம், இன்மை, எதிர்ப்பு. உலகம்
முடிவதுபோலத் தோன்றும் இடம் அது — மாறாக,
இன்னொரு வடிவில் மீண்டும் தொடங்கும் இடம்.
ஒவ்வோர் அறிக்கைக்கும் அதன் சாத்தியமற்ற
வடக்கு தேவை. ஒரு சேருமிடமாக அல்ல, ஒரு
பதற்றமாக.

தெளிவுடன் கடந்தால், வெறுமையிலும் வாழ முடியும் என்பதற்கான சான்று வட துருவம். வரைபடம் நிலவியலாக இருப்பதை நிறுத்தி விதியாக மாறும் புள்ளி அது.

விலங்குகள்

விலங்குகள் நம்மைப் பணிவுள்ளவர்களாக்கி, நம்மை முழுமைப்படுத்தும் எல்லை. உயிருள்ளவற்றின் இன்னோர் இலக்கணத்திலிருந்து அவை நம்மைப் பார்க்கின்றன. அவை பேசுவதில்லை — சொல்கின்றன. அவை விளக்குவதில்லை — காட்டுகின்றன.

அவை உலகின் உயிரியல் நினைவு, நாம் மையம் அல்ல, ஒரு கடவுப்பாதை என்பதற்கான சான்று. ஒவ்வொரு விலங்கும் பதில் தேவைப்படாத ஒரு கேள்வி — இருப்பு மட்டுமே தேவை. அவை அர்த்தத்தைத் தேடுவதில்லை — அதைத் தம் உடலில் தாங்குகின்றன.

மனநல மருத்துவரா, ஆய்வுக்குரிய நோயாளியா?

இதோ இறுதிக் கேள்வி: தொலைநோக்கா, பிறழ்வா? தீர்க்கதரிசனமா, நோய் அறிகுறியா?

சிந்தனையை எல்லைக்கு அப்பால் தள்ளுபவர்கள், ஒரு குரலாகக் கேட்கப்படுவதற்கு முன்பே பெரும்பாலும் ஒரு நோயாளியாக வாசிக்கப்படுகிறார்கள். ஒவ்வொரு புதிய மொழியும், குறைந்தபட்சம் ஒருமுறையாவது, நோயறிதலின் சந்தேகத்தைக் கடக்கிறது.

பைத்தியத்துக்கும் தொலைநோக்குக்கும் இடையிலான எல்லை மெல்லியது — பெரும்பாலும் செவிமடுக்க அஞ்சுபவர்களால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

நான் நோயறிதலைக் கேட்கவில்லை — கவனத்தைக் கேட்கிறேன். நான் இயல்புநிலையைத் தேடவில்லை — உண்மையைத் தேடுகிறேன்.

ஆசிரியர் குறிப்பு

என் வாழ்நாள் முழுவதும், எடுத்துக்கொள்வதில் அல்ல, கொடுப்பதிலேயே நான் எப்போதும் மகிழ்ச்சி கண்டிருக்கிறேன். அறுபத்தொரு ஆண்டுகளாக என்னிடம் நீடித்த ஒரே பண்பு அதுதான்: வைத்துக்கொள்வது அல்ல, வழங்குவது. இங்கேயும், நான் நானாகவே தொடர்வதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை — என் சட்டைப் பைகளில் அல்ல, மக்களின் மனங்களில் நிலைத்திருக்க வேண்டிய ஒன்றை விட்டுச்செல்வது.

உலகளாவிய பதிப்புத் துறைக்கு ஒரு விசித்திரமான நம்பிக்கை இருக்கிறது: இலவசமாகக் கொடுக்கப்படுவதற்கு மதிப்பு குறைவாகத்தான் இருக்கும் என்று. அன்பளிப்பாக வழங்கப்படும் நூல் மதிப்பில் குறைந்த நூல் என்று.

அது வணிகத் தர்க்கம் — மனித தர்க்கம் அல்ல. அந்தத் தர்க்கப்படி, Bezos தனியார் ஜெட்டுக்குப் பதிலாகப் பேருந்தில் போக வேண்டும். ஹாஹாஹாஹா. அவ்வளவு அபத்தமானது அது.

நான் அதற்கு நேர்மாறாகச் செய்கிறேன். நான் பெற விரும்புவதை அல்ல — வழங்குவதற்கு என்னிடம் இருப்பதைக் கொடுக்கிறேன்.

வேறுபாடு சிறியதாகத் தோன்றலாம், ஆனால் அப்படி அல்ல. உடைமையை இருப்பிலிருந்தும், கணக்கைத் தாராள மனதிலிருந்தும், சந்தையைச் சுவட்டிலிருந்தும் பிரிக்கும் கோடு அது.

இந்த அறிக்கை ஒரு பண்டம் அல்ல — அது ஒரு கடவுப்பாதை. பதிலுக்கு எதையும் கேட்காத ஒரு சைகை. என்னால் இனி நடக்க முடியாதபோதும் தொடர்ந்து நடக்கும் என்னுடைய ஒரு துண்டு.

நன்றி. ரசித்து மகிழுங்கள் — அந்தச் சொல்லின் மிகத் தீவிரமான, அதே நேரம் மிக இலகுவான பொருளில்.

நிறைவு

உண்மையான எல்லை நிலத்தின் முடிவு அல்ல. எதையும் விட்டுச்செல்லாமல் கடந்துபோவதா — அல்லது இருப்பாக மாறுவதா என்று நாம் முடிவெடுக்கும் தருணமே அது.

Ferdinando Frega